

[Aase Olesen]

til direktører, og hr. Karl Nielsen var også inde på, at man kunne forestille sig, at den medhjælpende ægtefælle skulle lønnes som kontorchef eller fuldmægtig. Ja, det kan da godt være, at vedkommende skal det, hvis vedkommende er kontorchef eller fuldmægtig, men hvis vedkommende er landbrugsmedhjælper eller kontordame inden for HK-arbejdsområdet, skal han eller hun lønnes som sådan. Det er det, man finder ud af i anpartsselskaber, og det er det, man finder ud af, når vedkommende ikke har papir på sin medhjælpende ægtefælle, men der er tale om en papirløs. Vi lønner i øvrigt også hovedaktionærer i anpartsselskaber, og det har jeg heller ikke indtryk af mere giver anledning til – det har det gjort tidligere – de helt store ligningskommissionslagsmål.

Hr. Glistrup var inde på, at det teknisk set ikke var heldigt. Jeg er enig med hr. Glistrup i, at det ikke er nogen nem sag at lovgive for, men at lande på det, som er splitting, de 50 pct., har jeg som tidligere sagt ikke meget tilovers for.

Jeg vil gerne slutte med at læse et lille uddrag fra Handelstidende nr. 6/1982. Deri gør Handelstidende meget vrøvl over, at man endnu ikke har fået ligestillet de medhjælpende hustruer med hensyn til ledighed, barsel-, syge- og ulykkesdagpenge, og det er af hensyn til regeringspartierne, jeg gerne vil tillade mig at citere, hvad man slutter denne beklagende artikel med, hvor man skælder ud over, at det radikale venstres ændringsforslag sidste år ikke gik længere end til de 100.000 kr. Man skriver i bladet:

»Venstre og konservative gav ved lovens sidste behandling udtryk for, at de synspunkter, som blandt andre Handelens Kvinder og Dansk Håndværks Kvinder havde fremført over for skatteudvalget i folketinget, var helt på linje med disse partiers program og synspunkt. Fra udvalgets side spurgte man også den daværende skatteminister, hvorfor han ville foretage loftsbeholdninger for medhjælpende ægtefællers skattemæssige overkudsandel. Svaret var intetsigende.«

Så slutter bladet med at skrive:

»Nu må skatteminister Isi Foighel og socialminister Palle Simonsen prøve at få det radikale venstre med til at ophæve kvindediskrimineringen. Det burde ikke være radikal politik at forsvare kvindedefjendske og kvindenedvurderende lovbestemmelser.«

Det sidste var altså bladets ord, men jeg vil gerne sige, at nu vil det radikale venstre prøve at få skatteministeren og socialministeren med på denne tankegang.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af lovforslag nr. L 178:

Forslag til lov om ustraffet ophævelse af investeringsfonds og etableringskonti og om begrænsning af skattevæsenets modregningsret.

Af Glistrup (FP) m. fl.
(Fremsat 15/3 83).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Ministeren for skatter og afgifter (Isi Foighel):

Fremskridtspartiet foreslår, at alle indehavere af investeringsfonds eller etableringskonti skal have ret til at ophæve fonden eller kontoen, såfremt beløbet er henlagt eller indskudt på kontoen i indkomståret 1981 eller tidligere. Ved henlæggelsen er naturligvis opnået væsentlige skattefradrag i indkomsten. Skatteyderen skal så efter forslaget indkomstbeskattes af de frigivne beløb i selve frigivelsesåret. Pengeinstituttet skal indbetale indestående på vedkommendes konto til statsskattedirektoratet, og beløbet skal betragtes som en a conto-skat vedrørende det løbende indkomstår.

Samtidig foreslås, at a conto-skatter vedrørende et givet indkomstår kun skal kunne modregnes i skatter for det samme indkomstår.

[Ministeren for skatter og afgifter]

år, og det skal gælde, uanset om a conto-beløbet består af frigivne investeringsfonds- eller etableringskontomidler eller af andre midler.

Efter de gældende regler kan investeringsfonds- og etableringskontomidler kun frigives til forlods afskrivning på afskrivningsberettigede aktiver og kun på visse nærmere betingelser. Det er disse betingelser, der foreslås fuldstændig ophævet.

Lad mig først sige om det fremsatte lovforslag, at jeg principielt er åben over for nye tanker om, hvad investeringsfondsmidler og etableringskontomidler skal kunne anvendes til. Vi er i gang med nogle overvejelser herom i ministeriet, og baggrunden for disse overvejelser er naturligvis den, at en del skatteyderø i en vis forstand kommer i klemme med det nuværende regelsæt, hvilket kan medføre, at disse midler ikke altid får den mest ønskelige anvendelse.

Når dette er sagt, skal jeg dog tilføje, at jeg ikke kan gå med til den fremgangsmåde, fremskridtspartiet foreslår. Den går ud på at frigive midlerne helt uden betingelser med hensyn til, hvad de skal anvendes til. Den henlæggelse, som skatteyderen i sin tid fik lov at trække fra på selvangivelsen, fordi midlerne senere skulle investeres i erhvervsaktiver, kan man altså nu anvende helt efter forgodtbefindende. Dette kan simpelt hen ikke være rigtigt. Jeg ser nok, at skatteyderen skal indkomstbeskattes af beløbet, men dels er der ikke længere noget tillæg, dels er der overhovedet ikke nogen begrænsning for beløbet. Med andre ord, investeringsfondskonti og etableringskonti skal simpelt hen være et middel til, at folk efter forgodtbefindende kan trække fra i skat i de år, hvor de selv synes det, og betale skat i de år, hvor de selv synes det. Et skattesystem, hvor skatteborgerne selv bestemmer, hvad de skal betale i skat, er ikke et skattesystem, det er simpelt hen skatteanarki, og det må jeg tage afstand fra.

Jeg må også tage afstand fra det foreslåede meget vidtgående indgreb i statens modregningsret. Det giver en helt urimelig adgang til at bringe midler i ly for statens krav imod en borger, der f. eks. har betalt for lidt i moms eller modtaget offentlige ydelser, som man skal betale tilbage. De penge, denne borger ikke skal betale, skal så betales af andre, der allerede har opfyldt deres forpligtel-

ser. Fremskridtspartiets forslag vil afskære staten fra at modregne sine ikke-skattemæssige krav i beløbet, og det kan heller ikke være rimeligt.

Stavad (S):

Jeg glædede mig meget over skatteministerens bemærkninger; det var rent faktisk en kraftig afstandtagen fra alt, hvad der smager af konjunkturudligningsfond. Det har skatteministeren gjort før, men det glæder mig, at vi har fået det bekræftet her og har fået det sagt fra folketingets talerstol, så ingen kan være i tvivl om, hvad skatteministeren mener om de ting. Jeg mener, at skatteministeren brugte ordet »skatteanarki«. Dermed må den sag vel være aflivet for tid og evighed. Vi vil også afvise det forslag, fremskridtspartiet her har fremsat.

Jeg skal kun føje den bemærkning til, at vi er indstillet på at se på problemet med de gamle midler, såfremt det kan ske i en sammenhæng, hvor vi får begrænset anvendelsesmulighederne, så de misbrug, der er, eksempelvis omkring leasingaftaler, kan blive standset. I den sammenhæng vil vi ikke være uvillige til at gå ind i en samtale om, hvordan vi løser problemet med de midler, som allerede er indskudt.

Gammelgaard (KF):

Det konservative folkeparti afviser det foreliggende forslag. Argumentationen imod det er allerede på udmærket vis blevet fremført.

Anders Poulsen (V):

Der kan være megen fornuft i at drøfte en anden anvendelse af indestående på investeringsfonds og etableringskonti. Som vi allerede har hørt, er regeringen i gang med en sådan undersøgelse, men jeg vil dog allerede nu godt sige, at så langt som fremskridtspartiet går i sit forslag, vil det næppe være rimeligt at gå.

Jeg synes også, der kan være grund til at sige om det, forslaget indeholder om modregningsretten, at der måske også er nogle ting, det kan være meget rigtigt at se på. Der er i bemærkningerne til lovforslaget henvist til en højesteretsdom af 13. november 1981, og lidt frit oversat og efter hukommelsen er det, der vel er det mest interessante i den

[Anders Poulsen]

højesteretsdom, at man dér siger, at det kan være meget rigtigt, at der bliver foretaget en politisk afvejning af, hvornår og under hvilke omstændigheder modregningsretten skal gøres gældende. Også på dette område tror jeg at det kan være meget rigtigt at gøre sig nogle overvejelser, men også her vil jeg gerne sige, at fremskridtspartiets lovforslag absolut går for vidt.

Aase Olesen (RV):

Det radikale venstre går naturligvis imod fremskridtspartiets forslag. Jeg mener ikke, at jeg skal forlænge debatten. Jeg er ganske enig med skatteministeren i hans argumentation. Jeg synes ikke, det kan gøres bedre, så det kan jeg tilslutte mig.

Glistrup (FP):

Ministeren og dermed partiernes ordførere, der jo i alt væsentligt fulgte ministeren, var nok en kende for hurtige og en kende for skarpe i afvisningen af det foreliggende forslag.

Det, der var ministerens hovedbetragtning, var, at dette ville føre til totale vilkårligheder inden for skattesystemet, idet man som skatteyder kunne trække penge fra, når det passede én, og få dem beskattet på det tidspunkt, hvor det passede den pågældende, men så vidtgående er forslaget nu heller ikke. Det, man kan trække fra, er der overhovedet ikke talt om i dette lovforslag. Det har sine bestemte begrænsninger af forholdet til den skattepligtige indkomst, eller hvad der nu ellers står i de 2 love om investeringsfonds og etableringskonti. Med hensyn til, at man vilkårligt, når man én gang har trukket et beløb fra, kan bestemme, hvornår det så skal indtægtsføres, er der immervæk i den begrænsning, der ligger i lovforslagets § 1, om, at det kun gælder henlæggelser, der vedrører indkomståret 1981 eller tidligere indkomstår, en nok så kraftig bremse, idet der jo ikke er nogen som helst, der kan foretage en henlæggelse for indkomståret 1981 eller tidligere, så det er med andre ord kun med hensyn til beløb, der allerede er henlagt.

Når fremskridtspartiet mener, at man med hensyn til beløb, der allerede er henlagt, bør indføre en liberal ordning som den, der fremgår af lovforslaget, beror det på 2 forhold.

For det første det rent privatøkonomiske, nemlig at det, der sådan set har været baggrunden for mange mennesker, der i højkonjunkturernes år, dengang man havde lange perioder at disponere over investeringsfonds i, hvor der var meget frie muligheder for, hvad man kunne investere i, men som nu mere eller mindre fryser til på grund af de forskellige begrænsningsforslag, vi siden december 1979 har oplevet mange af og ganske givet ikke har set enden på endnu, de forudsætninger, hvorunder der har været henlagt, er blevet væsentlig reducerede både i takt med lovgivningens udvikling og i takt med konjunkturernes udvikling.

For det andet er der i allerhøjeste grad et samfundsøkonomisk hensyn, der taler for, at vi, nu da vi forhåbentlig er ved et vendepunkt i krisen, får sat gang i det begyndende opsving, som vi alle sammen må bede til at vi er på vej ind i, ved at der kommer så mange midler som muligt ud at arbejde aktivt, så vi derigennem får tilvejebragt så mange arbejdspladser som overhovedet muligt.

Så kunne man selvfølgelig overveje det, som hr. Anders Poulsen var den kraftigste talsmand for, men som jo stemte både med, hvad hr. Stavad sagde, og hvad ministeren antydede, nemlig om man dog i hvert fald ikke kunne gå et skridt ad vejen i retning af at tillade frigelser i noget videre omfang i gældende lov, men dog ikke helt så meget som her i fremskridtsforslaget. Bevares, det vil vi da gerne se på, når der måtte komme konkrete forslag i så henseende. Jeg vil bare advare, for vi kan meget vel risikere, at hvis der kommer sådan nogle forslag, så kommer vi ind på at skulle foretage sondringer, som det kan være svært at begrunde retfærdighedsmæssigt, og som kan blive vanskeligt at administrere. Med det forslag, som her er fremsat, vil man i hvert tilfælde ikke få nogle tilfældige udsving, afhængigt af, om man er på den ene eller den anden side af kridtstregen, eller få nogle særlige administrationsbesværligheder, men tværtimod få skubbet samfundsøkonomiens udvikling i den rigtige retning.

I og for sig helt uafhængigt af det problem, jeg har skildret, og som lovforslagets 3 første paragraffer vil løse, går § 4 med krum hals løs på et helt andet problem, nemlig om den klassiske obligationsretlige modregningsret i vor statskapitalistiske tidsalder med al-

[Glistrup]

ting ført ind i EDB-maskineriet virker rimeligt. Skatteministerens forargelse over den foreslåede § 4 var begrundet i disse forfærdelige borgere, der bragte deres penge i ly for statsmagten. Jeg vil nu foretrække at se det ud fra en lidt anden synsvinkel, nemlig at staten, fordi den tilfældigvis samordner så enormt mange forskellige områder, ikke blot på det skattepolitiske felt, men også på det socialpolitiske, på det erhvervspolitiske osv., optræder i så mange forskellige forklædninger, at man faktisk, når man begynder at rode igennem EDB-registrene og da specielt i en tid med så megen krise og så meget, der kradser i privatøkonomien, næsten altid vil kunne fremtrylle et eller andet modregningskrav, som man giver særlig fortrinlig dækning til netop den kreditor, som staten jo er sammenlignet med andre kreditorer.

Der er desværre adskillige mennesker i Danmark, hvis økonomi er så vaklende, at de ikke både kan klare de private kreditorer og de offentlige kreditorer. Som modregningsretten er udformet i den klassiske jura, giver det i praksis et enormt forspring for statskreditoren fremfor private kreditorer, som ikke kan være rimeligt begrundet, medmindre man skrider til ligefrem at erklære den pågældende debitor konkurs, for så kommer der problemer ind, som er af en vis juridisk sværhedsgrad, nemlig modregningsspørgsmålet inden for konkurs, men der kommer også ind, at man jo netop inden for konkursretten siden engang i slutningen af 1970'erne gik over til den stik modsatte linje, idet man sagde, at stort set er det bedre, at de private kreditorer bliver dækket ind, når ikke alle kreditorer kan blive dækket ind, og statens skattekrav o. lign. kom ned i en lave konkursklasse. Dette forslag om at begrænse modregningsretten er reelt et forslag, der følger den tankegang op, som blev kanaliseret i den konkurslov, der jo gik igennem folketinget med et aldeles overvældende flertal.

Også på det område var man fra enkelte sider inde på, om man eventuelt kunne give sig til at rette lidt på modregningsretten. Jeg vil sige, som jeg sagde i relation til lovforslagets 3 første paragraffer, at det vil vi da meget gerne se på, hvis der kommer nogle forslag, men igen risikerer man meget let, hvis man vil til at ændre det, således at modregning bliver afhængigt af nogle meget for-

tænkte og meget udspecialiserede betingelser, at der ikke er hoved og hale på det rent retfærdighedsmæssigt, hvor der kan modregnes, og hvor der ikke kan modregnes, og det fører til nok så store praktiske administrative vanskeligheder.

Hvis man derimod skærer igennem, sådan som det er gjort her i forslaget, og siger, at når der er tale om denne tvungne kreditorposition for borgeren, som der er tale om, når borgeren i kraft af kildeskattesystemet er blevet kreditor, så skal man ikke tåle modregning med hensyn til alskens forskellige krav. Den, der frivilligt er blevet kreditor, o.k., kan man udsætte for at få et modregningskrav, men her er borgeren tvangsindlagt i kreditorpositionen i kraft af den måde, kildeskattesystemet fungerer på, og hvor det derfor er tilfældigt og vilkårligt, at netop staten kan modregne. Derfor håber jeg, at man vil overveje det nærmere.

Den højesteretsdom, som også hr. Anders Poulsen var inde på, er i allerhøjeste grad bemærkelsesværdig ved, at højesteret for en sjælden gangs skyld ikke nøjes med at sige, at sådan og sådan er gældende ret. Højesteretsdommerne bobler over og begynder nærmest et politisk korstog og siger, at det er dog alligevel for galt; at gældende ret er af den art. Jeg synes nok, at det kan anspore til visse overvejelser, at man har dette særdeles sjældne tilfælde af et højesteretspræjudikat, hvor højesteret udtaler sig på den måde, den gjorde i den dom, der er omtalt i bemærkningerne til lovforslaget.

Jeg håber derfor, at vi under udvalgsbehandlingen kan få en lidt venligere tone over for forslaget. Jeg har da i hvert tilfælde den fortrosthed og glæde, at vi ikke under udvalgsbehandlingen kan komme til at opleve en uvenligere tone over for forslaget end den, vi har oplevet i dag, og det er altid lykkeligt at kunne sige, at det kun kan blive bedre.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

[Tredje næstformand]

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden:

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Der er ikke mere på dagsordenen.

Der er foretaget ændringer i følgende udvalg:

Finansudvalget (12/4 83):

Udtræder: Glensgård (FP)

Nyt medl.: Maisted (FP)

Folketingets næste møde afholdes i morgen, onsdag den 13. april 1983, kl. 13.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den i salen opslåede dagsorden.

Mødet hævet kl. 14.46
